

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Anden Anhang til Chr. V's første Ledings-Tog [1677]

Citation: Kingo, Thomas: "Anden Anhang til Chr. V's første Ledings-Tog [1677]", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 2*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo02val-shoot-workid66633.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter 2

100

101

[x] [x][x][x] [x]

De Tvende Nordiske Arve-Krooners

Danmarkis og Norgis

Glæde og Græmmelse,

Seyer og Sorrhig,

Naade og Nød,

I disse Trende Høst- Fiske- og Sæde-Maaneder,

til

Guds udødelige Ære,

Det Kongelige Husis ævige Mindelse,

Og Undersaatternis skyldigste Eftertænkning.

AUGUSTUS.

Huor glad og frydefuld oprandt dend Morgen-røde,
Da Høste-maaned fik sin Kurv med Sommer-Grøde
Indsamled, om endskiønt det regnede og drøb,
At undertiden mand bag Axe-traven krøb.
En Høst, en deylig Høst vor Norden dog formaatte,
Der Døgne Løbne vaar to gange tj og otte, den 28. Aug.
En Høst, en Konge-Høst, vor Dronnings Livis Frukt
Vaar lige dend Tijd moed og af sin Stamme plukt! ||
En Høst, en Seyer-Høst, en Høst af jdel Ære,
Som og i Ævighed skal Ærens Minde bære:
Thi samme Dag oc Tjd Princessen spüred frem,
Og tog i Norden fat paa Arfve-spiir og Hiem,
Da kæmmede sin Mank den Ædle Gylden-Løwe,
Og blant de Norske Field ræt viiste frem sin Prøve,

*
– 102

Hand brølede og beed med Svenske Biørn og Ulv,
Og kappedis om hvo der skulde kysse Gulv.
Gud veed hvordan det vaar! Men som vi nu kand vilde,
Da fanged Dronningen og Hand at sammen strüde:
Hun for sin Konge-Sæd, Hand for sin Kongis Naun,
Og begge Deelee faldt med Lyst i Kongens Faun!
Hun fik sin Vugge fuld af ævigt Haab og Glæde,
Og Kongen saae med Lyst en Skiold-Møe frem at træde,
Hvis Fødsels Dag og Stund i Almanakken staar
Med Kongens Ære oc med Fiendens Blood og Saar!

SEPTEMBER.

Du Nordiske Monark, Du Dyd-Kompas og Kroone,
Du Efterrætning for hver Mand der er paa Throone,
Du Hierte-middel-punkt, som midt i Norden staar,
Til hvilken hver vor Livs og Lykkis Streeg hengaar! ||
Dend Høst ey kunde dog dit Konge-Sind fornøye,
Du derfor vilde flux i Fiskens Boolig pløye,
Og prøve hvad for Fisk dit stoore Belte-Hav,
For Kongers viide Garn i Fiske-Maaned gav.

Du lodst i Gylden Raa det slappe Seyl ophidse,
Som svangred blev af Vind, og peeb udaf sin Tridse,
Du dermed lige lood til Lante-Rügen staa,
Som efter Ynske i Din Vold og maatte gaa!
Den Svenske Königsmark sin Kongis Mark qvitered,
Som vaar en tudlang laant, og dend til Dig levered,
Af hvis Forfædre dend med Ære vundet blev,
Da Første Waldemar dend Heden-Sverm fordrev.

103

OCTOBER.

Mens, ræt som Du med Lyst i Marken Mester spiller,
Og Fienden til sin Frygt.og Flugt med Ære driller,
Da høris der med hast en Tjding udaf Søe,
At Dronningen er svag og nær paa Triin at døe!
Hielp Gud! Jeg mægter ey at skrive hvor forandred
Dit Løwe-Hierte blev! hvor dine Tanker vandred
Med din saa viide Siæl! Men Hiertens Kierlighed
Dit ifrige Gemyt strax til Din Dronning vreed.
Du gik igien til seyls, sampt Prinds Georg! Jeg gruer
Naar Jeg dend farlige Seylads i Sindet skuer!
Min Haand dend rister saa jeg nep kand føre Pen,
Og Sindet færdigt er for Frygt at daane hen! ||
Det Skib som haver Naun udaf dend Salig Herre,
Din Fader Frederich, Det keyed Du at bæere
Dig i sin Fiæle-faufn, Det kiender og en hver,
Hvor gierne Faderen sin Søn paa Armen bær.
Men, Sæde-Maaned, O! hvad hafde Du i Sinde?
Hvad Anslag hafde Du lagd op med Storm og Vinde?
Hvad Forbund hafde Du med grumme Belte-Vand?
Hvi vaar ald Luften som en storme-blanded Strand?
Her veltis Prinds Georg! og maa for Bølgen dukke,
Som for sin Fiende vel er ellers spotsk at bukke!
Hver Bølge truer med en Død og Dødsens Frykt,
Hver Suse-Vind har Magt at gjør' en viis Forrykt!
Her hveger Landsens Haab og Fyrste paa en Smakke,
Som maa i Storme-Vand og Dødsens Fare flakke!
Van Osten blæser ud! ach! i det grumme Hav!
Hans Siugdum vaar en Storm, og Vand hans Død og Grav!
104 Du, Konge, midlertüd sactmodig maatte taale
Hvor Belt, Din Tiener-strøm, imod Dig torde vraale,
Hvor Havet reyste sig, och stood som i en Ild,
Og hver en Bølge vaar trods-modig, vreed og viid!
Dend regne-fulde Luft med grumme Skyer muded,
Saa hart og hesselig Nord-veste-kulen tuded,
Og førte Sky paa Sky, med slige Puste-stød,
At Dødsens grumme Magt paa hver en Bølge flød! ||
Det sterke Kabeltow, Dend beeged Hampe-Sene,
Vaar fast i Anker-ring, som sine Jerne-Grene
Nedkasted ydmyg til dend Afgrunds fæle Bund,
Og mægted ey et Hæft at faa i nogen Grund.
To store Anker smak! og intet kunde holde
Imod de skrydendis opblæste Vande-volde!
Det tredie kom ud! som med tvæ-haged Klov,
I Dødsens dybe Grav for Liv og Kroone grov!
Det fik omsider fat! Jeg troor det kunde finde,
At heele Danmarks Liv, Du Konge, vaar der inde
I det Velt-uren Skib! GVDS Haand greeb fat der paa!

At hver Mands Lyst og Liv skuld' ey i Belt forgaa!
Tak! tak! aldmægtig GVD, som Kongen vilde spare,
Du kiendte ene selv hvor uskatteerlig vare
Der inden Borde vaar! Din egen salved Mand,
Hvis bedre Verden ey hår haft, ey hafve kand!
Tak for vort Konge-Huus, som Du hver Dag benaader
Med Seyer, Ære, Børn, og frelser udaf Vaader,
Naar Vaader højest er! Lad frem ad Rigets Gaun,
Og Kongens Ære groo i JEsu søde Naun! ||

*

—
105

Opskrift.

Paa det Anker, som, næst Guds naadige Haand,
vaar i den hæftige Storm Kongens Frelse, huilket i
Guds Tempel, til et ævigt Taksigelsis Minde, bør
at ophængis:

GUD holdt paa mig, og Jeg holdt Christian dend
Femte,
Der en fortuiled Storm i Øster-Søe ham klemte!
Too Rigers Liv og Død paa too Jern-Hager laa!
Jeg derfor ævig her skal til et Minde staa!

*

—